Anul II. — Nr. 7. Octomvrie 1936.

INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: **TRAIAN BRĂILEANU,**
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

CUPRINSUL

ARTICOLE

I. André Joussain: Spre dislocarea Frontului popular.
II. Traian Brăileanu: Funcţionarism şi birocratism.
III. George Macrin: Taberele de muncă.
IV. Alexandru Randa: Cazul Weininger.

REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

www.dacoromanica.ro

REVISTA CARŢILOR

Corneliu Zelea-Codreanu, Pentru legionari. (*Traian Braileanu*).

Radu Gyr, Femeia în eroismul spiritual, moral şi naţional. (*George Macrin*).

Dimitrie Bucevschi, Amintiri din anul Unirii.

Emanoil Catelly, Cartea noastră.

Maior Constantin Atanasiu, Psihotehnica în armatele străine.

REVISTA REVISTELOR

Iconar. — Ţara Şipeniţului. — Revista de pedagogie. — Revue Internationale de Sociologie. — Buletinul A. G. I. R. — Orientări. — Făt Frumos. — Gînd Romînesc. — Pagini Literare. — Libertatea. — Glasul strămoşesc. — Omul nou. — Iubiţi Bisrica. — Credinţa. — Chemarea Naţionalistă — Id ea naţională. — Cuvîntul Satelor. — Cruciada. — Opinia Bucureşteană. — Scînteia. — Crainicul.

Fiecare număr va avea cel puţin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază

www.dacoromanica.ro

ANUL II. Nr. 7. Octomvrie 1936

Insemnări Sociologice

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuți.

Spre dislocarea Frontului popular

Ofensiva Frontului popular s'a năpustit asupra Franței ca un talaz puternic. Ea s'a întins mai departe decît prevedea majoritatea celor ce, prin votul lor, au asigurat succesul partidelor înaintate la alegerile din Aprilie—Mai 1936. Astăzi ea pare a întîmpina piedici și a începe o mișcare de retragere, deși intențiile conducătorilor au rămas în fond aceleași.

Ocuparea uzinelor de către muncitori, subt îndemnul C. G. T.-eului [1]) și mai ales subt cel al agitatorilor comuniști veniți din afară, continuă după un plan: potolit într'un loc, conflictul între patroni și amploiați renaște în alt loc, în felul de a întreținea în toată țara o agitație revoluționară și a o face să dăinuiască pînă la sosirea momentului prielnic răsturnării sociale ce se pregătește. Dar deja se produc reacțiuni.

Lipsește încă mult într'adevăr ca cei ce conduc C. G.T.-eul să reprezinte toată lumea muncii. Nu toți muncitorii sunt cegetiști. Mai mult, toți cei ce aparțin C. G. T.-eului nu sunt în desăvîrșit acord cu căpeteniile lor: ei urmează mișcarea, dar nimic nu spune totuș că defecțiuni nu se vor produce. De fapt s'au produs deja cîteva. La Brousseval, în Marna, muncitori metalurgiști au hotărît să reia lucrul și unii dintre ei au demisionat din C. G. T. cu acest prilej. Stăpîniți la început prin elemente extremiste, ei refuză a face mai departe jocul agitatorilor.

Alți muncitori, ne-cegetiști, n'au șovăit să aplice procedeul adversarilor lor împotriva guvernului complice al acestora: la Clermont-Ferrand, ei au ocupat prefectura cerîndu-i prefectului să restabilească ordinea și să facă să se respecte libertatea muncii. Fără îndoială, guvernul frontului popular, cu obișnuita sa părtinire și rea credință, s'a grăbit a pune în mișcare împotriva lor forța publică, această forță de care ei refuză a se servi împotriva agitatorilor cari ocupă uzinele. Dar gestul mun-

[1]) Confédération Générale du Travail.

www.dacoromanica.ro

citorilor ne-cegetişti este totuş pentru el o prevestire că îngăduind ilegalitatea din partea demagogilor frontului popular, el dă, din punct de vedere moral, drept celorlalte partide de a proceda în acelaş fel la rîndul lor.

După reacţiunile, dealtminteri destul de rare pînă acuma, ale unor grupuri muncitoreşti, noi trebue să însemnăm reacţiunea ţării.

Fără a judeca înainte asupra mişcărilor de opinie pe cari le va provoca anunţarea devalorizării francului, ceea ce aflu în clipa cînd acest articol era aproape în întregime scris, se pare că o anumită plictiseală se manifestă faţă de rezultatele experienţei Leon Blum.

Fără îndoială, în ultimele zile ale lui Septemvrie 1936, popularitatea lui Leon Blum rămîne simţitor aceeaş în lumea micilor amploiaţi şi a micilor burghezi anti-fascişti. Dar dăinuirea mişcărilor de grevă cari nu încetează într'un loc decît pentru a izbucni în altul începe să neliniştească pe alegătorul mijlociu. Acesta, privind în general cu simpatie revendicările muncitoreşti, întrucît nu întrec măsura, aprobînd bucuros acordarea de concedii plătite cari dealtminteri începeau a intra în obiceiuri, mai ales în ce priveşte servitorimea, nu poate aproba totuş nici nepăsarea guvernului faţă de ocupările de uzine, nici agitaţia revoluţionară care ameninţă a degenera în războiu civil. Cît despre micii patroni, zugravi, lăcătuşi, garagişti sau alţii, ei sunt direct păgubiţi prin săptămîna de patruzeci de ore şi concediile plătite, sarcină prea grea pentru dînşii, spun ei, şi pe care numai marii industriaşi sau comercianţi o pot suporta. Generalizarea acestor măsuri acceptabile în principiu pare deci abuzivă.

Toate aceste fapte îşi au repercusiunea politică. Copleşiţi de către socialişti cari le-au luat rolul de partid dominant ce-l avuseră pînă acuma, radicalii cred prilejul prielnic pentru a redobîndi puterea. Acest partid de profitori şi spirite mărginite, gata la toate pentru a avea locurile, este capabil şi de a provoca revoluţia cum şi de a face să pară că o opresc. Preferind, la urma urmei, o răsturnare socială unei reacţiuni naţionaliste care ar pune capăt exploatării sale a ţării, acest partid n'ar refuza totuş să înfrîneze revoluţia în interesul său propriu. Înţelegem de aci că după ce au făcut jocul socialismului şi comunismului, radicalii încep a juca comedia apărării ordinei. Deja radicalul franc-mason Bienvenu—Martin somase pe ministrul de interne, Salengro, să pună capăt ocupării uzinelor; acesta a

www.dacoromanica.ro

promis s'o facă şi n'a făcut nimic. Duminecă 20 Septemvrie 1936, Rucart, ministrul justiţiei, Daladier, ministrul apărării naţionale şi Campinchi, deputat radical, s'au ridicat, în discursuri, împotriva violenţelor şi ocupărilor de uzine. S'ar părea că succesiunea Cabinetului Leon Blum e virtual deschisă.

În sfîrşit, evenimentele din Spania nu sunt de felul să nu impresioneze opiniunea. Masacrele, jafurile, războiul civil al căror spectacol ni-l oferă această nefericită ţară, constituesc o prevestire pentru cei ce considerau revoluţia ca o asigurare de fericire viitoare. Reacţiunea dusă cu deplin succes de şefii armatei împotriva anarhiei şi sdrobirea progresivă a frontului popular spaniol de către naţionali sunt deasemeni de natură să-i facă a se răsgîndi pe cei ce-şi imaginează cu naivitate că o lege necesară împinge popoarele pe căile democraţiei şi ale comunismului. Dar mai ales partidele înaintate se găsesc în falsa poziţie în care le-am văzut deja în momentul războiului italo-etiopian şi al sancţiunilor împotriva Italiei: după ce au dus campania zgomotoasă „împotriva fascismului şi a războiului", ei sunt împinşi de ura lor în contra fascismului să ceară măsuri pe urma cărora războiul are toată şansa să izbucnească. Cerînd ridicarea oricărei interdicţii, oricărui embargou, oricărui blocus şi libera expediţie de arme şi muniţiuni în Spania în folosul lui *Frente popular*, C. G. T.-eul acceptă cu ştiinţă riscul unei conflagraţii europene. Léon Blum care nu se da înapoi faţă de un război franco-italian nu ar da înapoi cu atît mai mult fără îndoială faţă de o intervenţie armată în Spania, dacă ar fi încă în opoziţie. Dar devenit şef al guvernului, dorinţa de a împiedica Italia şi Germania să susţie pe faţă frontul naţional spaniol, nu mai puţin şi frica de a-şi înstrăina definitiv opinia publică franceză ostilă oricărui război şi adînc pacifistă, l-au obligat să ceară celorlalte naţiuni o convenţie reciprocă de neutralitate, rămînînd ca să sprijine pe subt mînă Frontul popular spaniol prin trimiteri de arme şi muniţiuni asupra cărora ziarul *Action Française* a făcut lumină. Poziţiunea sa a devenit din această pricină destul de dificilă. Constrîns a se înfăţişa ca susţinînd o politică de neintervenţie, el se vede împins la intervenţie de către cea mai mare parte a trupelor cari l-au adus la putere şi a căror simpatie pentru guvernul din Madrid el declară deschis că o împărtăşeşte.

În vremea aceasta, ţara primeşte, ca o lovitură de trăsnet, anunţarea unei noui devalorizări a francului.

www.dacoromanica.ro

D-l Léon Blum se declarase ostil oricărei devalorizări în momentul cînd lua în posesiune puterea. El luase în această privinţă angajamentele cele mai lămurite. El n'a încetat să repete că devalorizarea e potrivnică intereselor generale ale ţării şi celor ale clasei muncitoreşti. Hotărîrea sa de a amputa francul cu 30 la sută din valoarea lui îl pune în contradicţie cu sine însuş. Ea adevereşte prăbuşirea experienţei socialiste pe care a încercat-o.

Lecţia pe care sociologul o poate scoate de aci mi se pare a fi următoarea: marile naţiuni civilizate au fost trase, una după alta, spre o experienţă socialistă. Germania, Anglia, Australia etc. au încercat-o de-a-rîndul. Pretutindeni ea a dat greş. Ea e pe cale să dea greş şi în Franţa.

(Trad. *Tr. Brăileanu).* **André Joussain.**

Funcţionarism şi birocratism

I.

Lupta între partidele politice continuă. Se ţin adunări, în cari şefii de partide rostesc lungi discursuri, arătînd că guvernul „nu mai e stăpîn pe situaţie" şi că se impune o schimbare radicală a metodelor de guvernare pentru a împiedica deslănţuirea anarhiei. Fiecare şef de partid — şi sunt multe partide la noi — susţine că numai partidul său e în stare să facă rînduială, să salveze democraţia împotriva extremiştilor de dreapta şi de stînga. Şi chiar partidele „naţionaliste şi creştine", deci mai mult sau mai puţin antisemite, făgăduesc a stîrpi „extremismul" de dreapta. Democraţia şi libertatea trebuesc apărate cu orice preţ.

Dar toată această agitaţie şi vorbărie, toate aceste teorii şi discuţii au un singur scop: răsturnarea guvernului şi luarea succesiunii. Puterea! Locurile de deputaţi, senatori, prefecţi, primari etc. — iată ţinta luptei. Prea mult durează mizeria opoziţiei, prea mult stă partidul liberal la ieslele bugetului! „Ţara" trebue trezită, „cetăţenii" trebue să reacţioneze! Mai ales *cetăţenii* trebuesc lămuriţi asupra unui punct important, anume că nici şefii nici subşefii diferitelor partide nu sunt duşmani ai „minorităţilor", şi mai ales nu sunt antisemiţi în felul lui Hitler. Adevărat este, zic ei, că în ţara noastră Romînilor li se cuvine întîietatea, dar asta nu înseamnă nicidecum o ştirbire a drepturile cetăţenilor de alt neam şi altă lege. Aşadar jidanii pot fi liniştiţi

www.dacoromanica.ro

şi, deci, au obligaţia să dea bani pentru campania de răsturnare a guvernului „care sprijină extremismul de dreapta". Dar jidanii nu mai sunt dispuşi să dea bani pentru nimicirea extremei drepte, ci ei cer libertate de acţiune pentru extrema stîngă şi constituirea unui „Front popular" în care jidanii să activeze cu drepturi egale şi în proporţie cu contribuţia lor bănească. Adică ei cer conducerea efectivă a Frontului popular şi, prin Frontul popular, a Statului. Declaraţiile în public ale şefilor de partide n'au nicio importanţă; hotărîtoare sunt tratativele în lojele masonice, dela noi şi din străinătate. Alegătorii romîni, ţărani şi intelectuali, se lasă îmbătaţi cu apă rece, cu vorbărie goală, cu poveşti şi pilde. Problema principală e cea a voturilor, a captării şi manevrării masselor pentru ajungerea la putere. Discuţiile serioase sunt rezervate pentru consiliile de administraţie, lojele masonice şi diferitele conciliabule cu potentaţii finanţei jidoveşti din ţară şi străinătate. Aci se pune la cale democratizarea progresivă a Statului nostru, adică bolşevizarea şi iudaizarea lui. Iar demagogii noştri, ca toţi demagogii de pretutindeni şi de totdeauna, sunt gata să vîndă ţara.

Votul universal a născut demagogia şi luptele între demagogi, iar demagogia a dat naştere corupţiei şi desagregării Statului. Germenii revoluţiei trebue să încolţească pe urma demagogiei, iar revoluţia se sfîrşeşte cu dictatura comunistă — *dacă nu intervine extrema dreaptă.*

Ce este aşa zisa extremă dreaptă? Este mişcarea care vrea să oprească izbucnirea revoluţiei şi a războiului civil. Iar dacă, Doamne fereşte, n'ar putea opri deslănţuirea lor, mişcarea de dreapta va lupta pentru triumful ideii *Statului naţional romîn* împotriva tendinţelor Jidanilor de a institui în Romînia prin revoluţie dictatura comunistă-jidovească.

Mişcarea naţionalistă deci nu este şi nu poate fi revoluţionară, ci ea este *antirevoluţionară* şi *conservativă.* Aşa a definit-o şi Eminescu şi aşa este ea prin firea ei, deoarece este expresia instinctului de conservare a naţiunii organizate politiceşte. Ea se opune tendinţelor revoluţionare ale demagogilor de tot felul, cari, pentru a ajunge la putere, aţîţă antagonismele de clasă şi exploatează toate nemulţumirile mulţimii guvernate împotriva clasei politice guvernante. Marea primejdie rezultată din aceste lupte între demagogi a fost şi este desorganizarea aparatului Statului şi înlesnirea amestecului străinilor, la noi al jidanilor comunişti, în conducerea Statului, ei devenind în luptele fratricide

www.dacoromanica.ro

arbitrii situației și nutrind nădejdea de a lua ei locul demagogilor venali și incapabili de a conduce Statul.

Mișcarea naționalistă năzuește deci dară de a restabili solidaritatea clasei conducătoare și de a exclude, prin asta, amestecul străinilor.

Deslegarea practică a acestei probleme nu este așa de simplă cum s'ar părea. Am arătat în cîteva studii diferitele aspecte ale ei precum și mijloacele prin cari s'ar putea încerca deslegarea ei. Ni s'a părut, și credem a nu greși, că organizația legionară este pe calea cea bună de a înfăptui regenerarea elitei noastre politice fără mari zguduiri și evitîndu-se mișcări revoluționare.

Legionarii nu vreau să răstoarne elita actuală, nici nu vreau să răstoarne guverne pentru ca, la rîndul lor, să fie răsturnați de la guvern, ci ei vreau să asigure țării o conducere politică națională, stabilă și scutită de frămîntări demagogice. Mijloacele întrebuințate pentru atingerea acestui scop sunt de diferite feluri: participarea la viața politică în temeiul constituției, educația cetățenească în taberele de muncă, rezistența activă împotriva demagogiei și a comunismului. Conducătorul Legiunii, d-l Corneliu Codreanu, a înțeles dela început că un conducător trebue să fie în primul rînd un *organizator* și un *educator*. Problema ce și-a propus spre deslegare a fost deci formarea *legionarului*, a Romînului nou, a Romînului de elită. Crearea unui tip opus tipului de politician, a unui om deci care să aibă toate virtuțile ce se cer unei elite politice naționale și căruia să-i lipsească viciile politicianului demagog și corupt, sclav al finanței jidovești și al masoneriei.

Cu drept cuvînt, Căpitanul a văzut aci, în formarea omului nou, cheia problemei. Intuiția lui l-a condus în mod logic la concepția lui Platon și Aristotel. Dar pornind dela realitățile noastre și angajat de timpuriu în lupta politică practică, el a ajuns să găsească în condițiuni concrete date cea mai potrivită cale de a rezolvi problema fără să se lase amăgit de teorii sterpe și fără să se lase abătut din calea sa de empiriștii rutinari și sceptici.

II.

Educația legionară cuprinde toate stările și clasele sociale ale *națiunii românești*. Scopul ei este de a forma o elită unitară și solidară ca ideologie și concepție, dar bine structurată și ierarhizată după diferitele funcțiuni sociale. Astfel în orice stare,

www.dacoromanica.ro

clasă, funcţiune sau profesiune s'ar găsi, legionarul va reprezenta omul de elită înăuntrul acelor categorii sociale. Evident însă că pentru organizaţia politică şi pentru oprirea destrămării şi decăderii elitei politice important este ca legionarii să pătrundă cît mai mult în elita politică şi *să-şi păstreze acel neştirbit caracterul de legionar*, adică să fie incoruptibili şi pavăză neclintită împotriva masoneriei şi a comunismului iudaic. Legionarul intrat în slujba Statului trebue să fie şi să rămînă *funcţionar al Statului naţional romîn*. Fie că e jandarm, primar, magistrat, preot, învăţător, pretor, ministru, fiecă ocupă cea mai inferioară sau cea mai superioară treaptă în ierarhia elitei politice — el trebue să fie însufleţit de spiritul de jertfă pentru Statul naţional romîn, el trebue să-şi împlinească *datoria* fără şovăire şi *trebue să înţeleagă ce este datoria sa.*

Toată nenorocirea noastră, înstrăinarea pămîntului la oraşe şi sate, înstrăinarea comerţului şi industriei, decadenţa ştiinţelor şi artelor, degenerarea fizică şi morală, se datoreşte lipsei de organizare a funcţionărimii Statului. Funcţionarii nu stau în slujba Statului, ci a partidelor politice, a lojelor masonice, a cămătarului jidan dela sate şi a marelui financiar şi industriaş jidan la oraşe. Sperţul în toate formele, dela bacşişul ordinar de un pol pînă la comisionul nobil de milioane, a deschis drumul invaziei jidoveşti şi dominaţiunii politice a finanţei internaţionale tot jidoveşti.

In Bucovina şi Basarabia s'au dat certificate de cetăţenie cu miile şi cazul recent dela Cernăuţi unde un funcţionar romîn, fost candidat cnzist în alegerile trecute, a „încetăţenit" o serie de jidani veniţi din străinătate, ne arată în ce fel se explică sporirea extraordinară a populaţiei jidoveşti în Statul nostru. Cu înesnirea imigrării prin sperţ şi corupţie începe tragedia, ea continuă cu înlesnirea tuturor afacerilor de export, import, devize etc., tot prin sperţuirea funcţionarilor şi politicianilor. Citeam într'un ziar că sperţarii şi afaceriştii romîni au depuneri la băncile elveţiene cari ar atinge fabuloasa sumă de 120 miliarde lei. Iată bilanţul politicei democratice dela Unire încoace! Corupţia a pătruns în toate instituţiile publice atît de adînc, încît astăzi nimeni nu mai are încredere în buna funcţionare a serviciilor publice. Funcţionarii mari şi mici au o singură năzuinţă: să se îmbogăţească repede, cît mai repede. Se'nţelege că marile afaceri de milioane, sute de milioane şi miliarde sunt rezervate celor mari. Şi în corupţie s'a stabilit o ierarhie. Cel mic ciupeşte, cel mare înşfacă.

www.dacoromanica.ro

Dar n'am nici talent nici gust pentru descrierea amănunțită a corupției și n'am nici izvoare precise de informație decît ziat rele și zvonurile cari circulă dela om la om. Dar chiar optimis fiind și nedînd crezare oricărei știri, sunt totuș dispus să cred că Statul nostru n'are funcționari devotați intereselor sale, ci numai funcționari devotați intereselor lor personale și familiale și, poate, și intereselor partidului din care fac parte, părăsind însă partidul și trecînd în altul cînd prin acel partid nu-și pot satisface interesele lor proprii.

Așa fiind, e lesne de înțeles că Jidanii punînd, prin banii lor, stăpînire pe partide, au pus stăpînire și pe funcționari și în măsură ce stăpînirea lor în partidele politice devine mai pronunțată, în aceeaș măsură alunecă tot aparatul Statului în mîinile lor.

Contraacțiunea mișcării legionare trebue să se îndrepte împotriva acestor tendințe prin infiltrarea legionarilor în instituțiile Statului și paralizarea acțiunii de corupere susținută de jidovime. In învățămînt, în magistratură, în armată, în administrație, legionarul trebue să rămînă legionar, adică incoruptibil și păzind cu sfințenie și abnegațiune absolută interesele Statului național romîn. Legionarul trebue să-l urmărească pe dușman acolo unde își desfășoară opera sa nefastă de destrămare și anarhizare. Dar ca s'o poată face, în orice situație s'ar găsi, legionarul trebue să fie pe deplin format, să fie într'adevăr „om nou".

Exemplul „cuzistului" amintit mai sus e edificator și am mai putea aduce cîteva exemple de astfel de funcționari „naționaliști și antisemiți", cari în discursuri tună și fulgeră împotriva jidanilor, iar „în particular" iau sperțuri dela jidani și „învirtesc" afaceri cu jidanii. Educația legionară, dacă și-a dat efectul, exclude astfel de fenomene. Rămîne totuș problema de a cerceta și controla, dacă într'adevăr spiritul legionar a început să pătrundă în serviciile publice.

Se'nțelege că partidele politice, atît la putere cît și în opoziție, au tot interesul să împiedice intrarea legionarilor în serviciile publice și răspîndirea spiritului legionar în instituțiile Statului. Dar totașa de bine se'nțelege că, luptînd între ele și hărțuite de jidani, ele n'au posibilitatea să zădărnicească infiltrarea legionară. Legionarii nu sunt doar decît Romîni cinstiți, incoruptibili, muncitori, devotați Statului romîn — chiar cînd nu sunt îmbrăcați în cămașă verde. Cămașa verde e un semn distinctiv

www.dacoromanica.ro

exterior şi îşi are rostul şi rolul în organizaţie. Hotărîtor este însă *caracterul* legionarului şi acţiunea lui determinată de acest caracter.

III.

Se va obiecta că în toate partidele sunt oameni cinstiţi şi buni Romîni şi că Legiunea „n'a monopolizat cinstea şi naţionalismul". Fără îndoială că şi în partidul lui Marius şi în cel al lui Sulla erau oameni cinstiţi şi buni Romani, n'am putea totuş afirma că *Statul roman* era bine servit prin aceşti oameni cinstiţi din cele două tabere. Şi cu drept cuvînt se pune întrebarea, dacă după prăbuşirea autorităţii Senatului şi izbucnirea războaelor civile pînă la întemeierea şi organizarea imperiului prin Augustus a existat un Stat roman. Şi prin ce a renăscut Statul roman?

Eminescu în scrierile sale politice a descoperit cu intuiţie genială, de unde pornesc toate forţele cari ameninţă unitatea Statului romîn. In *Ideea Statului monarhic* şi în multe alte articole, Eminescu arată că „Statul trebue pus la adăpost de înverşunatele lupte de partid", „la adăpost de patimele şi de asprimea intereselor momentane şi trecătoare". In articolul *Ilustraţii administrative*, Eminescu descrie starea de plîns a administraţiei romîneşti, desorganizarea instituţiilor Statului prin politica partidelor. „A administra? Dar întrebatu-s'a vreunul din geniile universale ale liberalismului ce va să zică a administra? Ce va să zică a privi bună starea populaţiei, ca pe un lucru încredinţat înţelepciunii şi vegherii tale? Excepţie făcînd de ţara noastră, administratorul pretutindenea e un adevărat părinte al populaţiei rurale. El are să judece, cînd scade populaţia, de ce scade; cînd dă îndărăt producţia, de ce dă; cînd e un drum de făcut, pe unde să-l facă; cînd e o şcoală de înfiinţat, unde s'o aşeze mai cu folos... Pentru sarcina de subprefect se cere atîta ştiinţă, atîta dezinteresare, atîta patriotism, pe cît le poate avea numai un om cu multă şi temeinică cultură... Dar, fiindcă la aproape toate posturile din ţară poate aspira oricare cenuşer, de aceea fiecine care a'nvăţat două buchi, lasă plugul, cotul şi calapodul în ştirea lui Dumnezeu şi rîvneşte a se face roată la carul Statului".

Regimul partidelor politice, luptele demagogice nu îngăduesc o bună organizaţie a serviciilor publice, Fiecare partid îşi are funcţionarii săi cu cari vine la putere şi cari administrează ţara în interesul partidului. Interesele ţării sunt subordonate intereselor

www.dacoromanica.ro

lor partidelor, — Statul nu există. Statul începe să existe sau să renască din hoasul democraţiei demagogice prin organizarea unui corp de funcţionari, a unei administraţii ierarhizate. „Înaintea funcţionarismului imperial al lui Augustus, zice Emile Lasbax (în *La France ira-t-elle à un Troisième Empire?*, pg. 188 urm.), nu exista Stat roman; după aceea numai, Statul roman a existat. Atunci, într'adevăr, s'a născut noţiunea de *serviciu public;* atunci au răsărit, pentru a se răspîndi repede în urmă, marile servicii publice specializate, poliţie, alimentaţie, incendii, apă, clădiri; toate aceste subt forma de *prefecturi*, care dăinueşte încă în Franţa, şi a cărei origine se urcă la această dată precisă... Cu Augustus, Claudius, Hadrian, Septimius Severus, — cei patru mari suverani administratori —, Statul roman se străduieşte neîncetat de a organiza Statul cu un număr cît mai mic posibil de funcţionari, pentru ca aceştia să fie în realitate *o aristocraţie.* Cu Diocleţian, în sec.al III-lea, sistemul degenerează în birocraţie... Acesta este spectacolul Imperiului-Jos, al acestei faze de decadenţe cînd vechea aristocraţie a Statului, guvernarea celor mai buni, a făcut loc unei individualizări fără măsură a autorităţii, cînd armata nu mai este supusă puterii conducătorilor, ci lăsată în voia legionarilor, cînd funcţionarii recrutaţi nu mai mult între cetăţenii romani, ci între barbarii prea puţin asimilaţi, au perdut, cu sentimentul naţional, legalismul disciplinei. Imperiul echilibrat al lui Augustus a devenit o artificială juxtapunere a două elemente contradictorii: la vîrf, o monarhie despotică după tipul oriental; la temelie, o republică de beneficiari, solidari numai prin interes, şi a căror cupiditate, după mărturia celor administraţi din acea epocă, se apropie de venalitate".

Observînd organizarea serviciilor publice în Statul nostru, ne vom încredinţa lesne, că regimul partidelor politice cu demagogia şi corupţia lor, a ucis şi ideea de Stat şi Statul. Acesta nu poate renaşte decît iarăş numai prin organizarea serviciilor publice, prin crearea unei *aristocraţii* de funcţionari. Birocraţia anarhică, lipsită de patriotism, amestecată cu străini neasimilaţi şi cu Romîni înstrăinaţi, trebue purificată, redusă la număr, iar modul de pregătire şi recrutare a funcţionarilor (în toate serviciile şi toate instituţiile publice) trebue stabilit în conformitate cu interesele Statului naţional romîn.

Problema deci nu se pune în felul că am acuza pe toţi funcţionarii noştri de necinste şi corupţie, sau pe toţi membrii partidelor politice. Ci constatăm că niciun mijloc nu există în

www.dacoromanica.ro

situaţia actuală de a împiedica intrarea de elemente necinstite şi corupte în serviciile publice şi niciun mijloc pentru a le elimina. Dimpotrivă, ni se pare lămurit şi verificat prin experienţă şi istorie că regimul actual, democratic, demagogic şi parlamentar, înlesneşte nu numai intrarea de elemente corupte şi nepregătite în serviciile publice, ci chiar le apără şi protegueşte, întrucît în primul rînd aceşti oameni sunt cel mai puternic sprijin al partidelor. Ei reprezintă şi susţin partidele împotriva Statului, ei sunt stîlpii democraţiei demagogice, ei sunt devotaţii şefilor de partide, ei fac alegerile, mijlocesc afacerile, canalizează banii publici în buzunarele politicianilor şi ale lor proprii.

De aceea fascismul şi hitlerismul au trezit ura neîmpăcată a democraţilor. Teorii şi idei nu prea tulbură somnul politicianilor. Tratate groase de sociologie, conferinţe savante, monografii de sate romîneşti sunt tolerate, deoarece nimeni nu le citeşte. Dar fapta, acţiunea îndreptată spre renaşterea Statului şi spre crearea unei aristocraţii de funcţionari ai *Statului* nu ai partidelor, va deştepta cu necesitate duşmănia şi ura politicianilor demagogi, cari vor căuta, cu orice mijloace, să oprească consolidarea Statului.

De aci se explică atacurile tuturor partidelor împotriva *Legiunii* şi tendinţa lor de a împiedica intrarea legionarilor şi a concepţiei legionare în funcţionărimea romînească.

Apariţia de numeroase partide şi organizaţii „naţionaliste, creştine şi anticomuniste", sfiala cu care se vorbeşte în presă despre Legiune şi legionari, e semnul că democraţia demagogică se simte ameninţată şi strîmtorată. Ea e dispusă să devie naţionalistă, creştină şi anticomunistă, ba chiar antisemită, dar nu înţelege să cedeze în punctele esenţiale de cari depinde existenţa ei şi posibilităţile de stăpînire, cu schimbul, a ţării în folosul partizanilor. Democraţia nu vrea ca *Statul* să renască. Prin urmare votul universal, parlamentarismul, partidul sunt lucruri cari trebue să rămînă neatinse. Ţara e doar plină de foşti miniştri, foşti prefecţi, foşti primari, cum şi de viitori mici şi mari slujbaşi, cari aşteaptă venirea la putere a partidului lor ca să fie repuşi în funcţii sau să înainteze în grad şi să poată administra în voie averea ţării. Pentru realizarea acestor dorinţe ei sunt gata să extermine şi comunişti şi jidani, dar şi legionari, în număr nelimitat sau limitat, după cum li se va cere în momentul critic de cei ce înlesnesc venirea la putere...

www.dacoromanica.ro

In această învălmăşeală şi luptă între partide, Legiunea îşi croieşte drum drept fără cotituri şi compromisuri. Ea înaintează încet dar sigur, pe front larg, scoţînd duşmanul din toate poziţiunile ocupate. Acţiunea Legiunii deci nu e îndreptată spre un singur obiectiv, care ar fi de pildă dobîndirea puterii prin mijloace demagogice, ci ea merge în adîncime, transformînd bazele organizaţiei noastre politice. Crearea unei aristocraţii de funcţionari ai Statului şi infiltrarea lor în serviciile publice ni se pare, după cele spuse mai înainte, o acţiune menită nu numai să susţie lupta pentru dobîndirea puterii dar să şi asigure înfăptuirea unui *Stat naţional* deasupra şi, cînd va fi necesar, împotriva partidelor politice. Legiunea năzueşte deci a înlocui birocraţia politicianistă printr'o funcţionărime a Statului.

Traian Brăileanu

Taberele de muncă

Tabăra dela Carmen Sylva

In „Însemnări Sociologice" acum un an puneam pe plan de principii problema taberelor de muncă [1]). Revin pe scurt. Educaţia a interesat pe oameni întotdeauna. Ea e strîns legată de perpetuarea speciei. Popoarele cari au avut prilejul să capete o educaţie conştientă şi-au mărit considerabil puterea de conservare, în dauna popoarelor cărora le-a lipsit în egală măsură educaţia specifică. Specificul naţional e o constantă primordială a conservării. Prima problemă de care trebuia să se ocupe şi clasa noastră conducătoare, era aceasta, a educaţiei. Ori, tocmai chestiunile de educaţie o preocupă mai puţin. Cauzele sunt:

1. Structura politică a actualei clase conducătoare. Clasa noastră conducătoare e lipsită ea singură de-o educaţie specific naţională. Fiind o clasă parazitară ea nici nu poate preţui specificul etnic-etic [2]).

2. Criza educaţiei, depinzînd în parte de criza generală. Intr'o vreme se punea accentul pe educaţia intelectului, şi deci avea mare preţ acumularea de cunoştinţe: *instrucţia*, fizică şi spirituală. Pentru a da însă omului o desvoltare armonică, s'a cerut să i se facă şi educaţia voinţei şi a sentimentului. Pedagogia de azi a ajuns astfel la aşa zisa „şcoală activă". Greutatea

[1]) Insemnări Sociologice I, 3 şi 4. G. M. O nouă şcoală romînească.

[2]) Congresul dela Suceava 1935. G. M. „Educaţia cetăţenească", sub tipar.

www.dacoromanica.ro

constă în a găsi posibilităţile de-a pune în practică principiile şcolii active, faţă de trebuinţele mereu crescînde cerute de instrucţie. Azi distingem „instrucţia“ de „educaţie“. Suntem în perioada cînd nici una nu se face serios, din pricina celeilalte. In Romînia de pildă, elevii nu găsesc timpul pentru a studia din pricina Cercetăşiei, Străjeriei, Serviciului premilitar, fără a mai vorbi de timpul ocupat cu dexterităţile impuse de Şcoala muncii, ca lucrul manual, şi de pregătirea serbărilor naţionale şi internaţionale cari în ultimul timp s'au puit peste măsură. Dar elevii nu se folosesc prea mult nici de educaţia primită în formaţiile educative probabil din pricina grijei pentru instrucţie.

In aceste împrejurări apare *tabăra de muncă*. Am numit-o o nouă *şcoală romînească*, pentrucă ea a apărut pentru prima dată în Romînia, din iniţiativa şi sub directa supraveghiere a Căpitanului. Zece ani i-au trebuit acestei iniţiative pentruca ea să se impuie definitiv. S'a căutat prin diferite procedeie, dela minciuni, atmosferă proastă, imitaţii, pînă la atacurile cu gărzi ţărăneşti, dar cu nimic ea n'a putut fi compromisă, pentrucă afară de legionari nimeni in Romînia pînă astăzi, nu înţelege nici măcar principiul, rostul taberei de muncă. In tabără se face tocmai educaţia specifică a neamului, lucru care niciodată nu poate fi cuprins de cei ce s'au despărţit de ale pămîntului romînesc şi se închină umanităţii.

Astăzi Guvernul s'a pripit să hotărească *tabere de muncă obligatorii*. Acestea s'ar putea numi *lagăre de concentrare* sau poate *lagăre de muncă*. Desigur că şi aceste lagăre îşi vor avea rostul lor. Munca chiar obligatorie e educativă, dar o condiţie a taberei de muncă legionare e *munca benevolă, conştient-educativă*. Momentan avem prea puţine date asupra lagărelor proectate ca să putem discuta. Nicidecum însă ele nu pot fi considerate ca tabere de muncă. A fi în stare să lucrezi benevol, înseamnă să fi primit de mai înainte de undeva o elementară doză de putere de sacrificiu, pe care legionarii au primit-o în luptele anterioare, ceilalţi romîni au primit însă mai adesea o prea mare doză de lichelism politicianist. Tabăra legionară e aşadar o şcoală superioară.

Imitaţiile de pînă acum — fără succes vizibil — nu sunt tabere ci simple şantiere. In Bucovina legionarii au avut, anul acesta, numai patru tabere regulamentare, dar au avut aproape o sută de şantiere. Faptul că şi o parte din şantiere au fost numite tabere de către unii, arată înc'odată neînţelegerea problemei.

www.dacoromanica.ro

Clasa noastră conducătoare n'a înţeles rostul taberelor, ci a observat numai efectul lor, şi nu întregul efect ci numai efectul politic. Din această cauză partidele s'au apucat de imitaţie, de aci şi măsura guvernului.

Ce s'a realizat pînă acum prin *taberele de muncă, legionare:*

1. *S'a umplut golul educativ lăsat de clasa noastră conducătoare.* Tineretul în primul rînd şi pe urmă întregul neam, a început a deveni conştient şi mîndru, disciplinat şi muncitor, cu trup şi suflet sănătos şi pe deasupra un element unitar deci tare. Tineretul care în şcoală n'a primit decît o instrucţie problematică şi o educaţie desagregant umanitaristă, îşi face acum educaţia demnităţii romîneşti, o educaţie ostăşească fizică şi spirituală. Pentru tineretul şcolar ea se face în timpul vacanţei şi deci nu-l răpeşte dela instrucţie. Poporul romîn căruia pînă acum „democraţia" i-a făcut educaţia politicianismului, îşi face şi el adevărata educaţie cetăţenească. In ţările cu adevărat democratice şi ţărăneşti ca Danemarca, ţăranului i s'a făcut această educaţie în „Universităţile ţărăneşti". La noi taberele înlocuiesc de minune aceste şcoli superioare ale poporului.

2. *Se pun bazele celei mai sănătoase elite din cîte a avut pînă acum neamul romînesc. Elita ascetică* [1]), de care avem nevoie, în tabere se formează.

3. Taberele au fost pînă acum cel mai serios mijloc prin care s'a lucrat la *unificarea orizontală şi verticală a neamului.* In tabere se şterge deosebirea spiritual-romînească dintre ţărani, muncitori şi intelectuali, dintre Bucovineni, Dobrogeni, Olteni, Ardeleni etc.

4. S'a făcut *propagandă romînească şi legionară,* în ţară şi peste hotare. Prima tabără de muncă a luat fiinţă în Romînia. Mult mai tîrziu, s'au înfiinţat un fel de şantiere benevole în Germania. Astăzi acestea desvoltate şi încadrate regimului naţional socialist se apropie de taberele legionare. Tabere asemănătoare celor romîneşti se proectează astăzi în alte ţări, de pildă în Polonia. Am discutat cu vizitatori străini, cari nu s'au sfiit să afirme că singurul lucru ce le-a plăcut în Romînia sunt taberele legionare. Dar nu numai în faţa străinilor ci şi'n faţa poporului romîn, în special şantierele legionare au fost şi un excelent mijloc de propagare, a eticei legionare. Omul şi'n special omul din popor, omul pămîntului e impresionat mai mult

[1]) Ins. Soc. I, 6. T. Brăileanu: Elita ascetică.

www.dacoromanica.ro

de realizările materiale ale spiritului decît de spiritualul pur. Ţăranul romîn nu poate trăi fără spiritual, dară cerîndu-i neapărate posibilităţi de materializare. Pe el nu-l atrage dogma creştină decît prin manifestarea religioasă, deaceea el e mai bun creştin Duminica la biserică decît oriunde. Ţăranul la o întrunire politică nu înţelege adese nimic din cuvintele savante ale oratorilor, pe el îl convinge massa de oameni în mişcare, gesturile oratorului, disciplina fizică. Cea mai mică realizare materială, o cruce, o fîntînă îl convinge mai mult decît toate vorbele auzite la toate adunările. Realizările lucrează apoi cu perzistenţă, ideile îl conving momentan. Deaceea acolo unde s'au făcut şantiere, toată lumea ca prin minune a devenit legionară.

4. S'a găsit o cale bună de *refacere materială a ţării.* In 1933, exista în Romînia o tabără care construia „Casa Verde", la Bucureşti. In 1934, patru tabere, Rarău, Giuleşti, Dealul-Negru, Cotiugenii Mari. In 1935, zece tabere şi mai multe şantiere. 1936 cca 50 de tabere şi 500 de şantiere [1]). Prevederile enunţate acum un an s'au împlinit întocmai. Aceasta arată că principiul a prins definitiv. Şi dacă nu oricine poate înfiinţa o tabără, oricine poate lucra la refacerea ţării prin şantiere. In cele 500 de şantiere ţărănimea a demonstrat că poate să-şi refacă singură ţara, lipsindu-se de promisiunile politicianilor. Pînă acum taberele şi şantierele au construit cîteva zeci de biserici, zeci de căminuri, case culturale, drumuri, fîntîni, troiţe, monumente, au îngrijit cimitire, au secat belţi, au ajutorat pe săraci.

6. *S'a inobilat noţiunea de muncă.* Aceasta s'a făcut chiar dela prima tabără legionară. Iată ce spune căpitanul despre tabăra dela Ungheni [2]): „Prima noastră tabără a avut efectul unui început de revoluţie în mentalitatea curentă. Toată lumea din jur: ţărani, muncitori şi nu mai puţin intelectuali — se aduna plină de curiozitate să ne privească. Această lume era învăţată să-i vadă pe studenţi plimbîndu-se, eleganţi, pe Lăpuşneanu sau cîntînd cîntece de veselie în jurul meselor din berării, în ceasurile lor libere. Acum îi privea cum frămîntă lutul cu picioarele, plini de noroi pînă la brîu, cum cară apă din Prut cu căldările, cum stau aplecaţi pe sapă sub arşita soarelui. Lumea asista la sfărmarea unei mentalităţi stăpînitoare pînă atunci: e ruşine

---

[1]) O statistică a tuturor taberelor şi şantierelor din acest an încă nu s'a făcut.

[2]) Corneliu Z. Codreanu — Pentru Legionari I. Sibiu 1936, pag. 201.

www.dacoromanica.ro

pentru un intelectual să muncească cu braţele, mai ales în muncile greoaie, rezervate în trecut robilor sau claselor disprețuite".

„Ţăranii şi muncitorii, despărţiţi sufleteşte de celelalte categorii şi sfioşi, pentrucă munca lor nu era prețuită, s'au luminat la faţă, văzînd în aceasta, din primul moment un semn al prețuirii muncii istovitoare şi a prețuirii lor".

In toate taberele, munca în comun a tuturor claselor sociale a înobilat noţiunea de muncă. Din mijloc de exploatare şi înjosire, noţiunea de muncă a ajuns prin Legiune mijloc de educaţie, de creaţie şi luptă. Munca înobilează azi, eri înjosea.

In fiecare an taberele sunt închinate unui deziderat superior: Anul trecut au fost închinate *omului corect*. Anul acesta se închină pentru: „*Judecarea situaţiei*". (O mică lămurire. Căpitanul spune: pentru a porni la acţiune trebuie să ai a) *o justă judecare a situaţiei* b) *Curajul începutului* c) *Perseverenţă* pînă la sfîrşit. În cele mai multe cazuri biruinţa nu se obţine, din cauză că lipseşte una dintre aceste condiţii).

Se duce zvon că guvernul ar intenţiona să paralizeze activitatea taberelor. Că lucrul acesta e imposibil se va dovedi pînă la primăvară. Pentru moment totuşi s'ar putea spune: E prea tîrziu, realizările au devenit vizibile şi controlabile de toată lumea. Ele se vor lua ca punct de reper. Nu se poate opri o mistică după ce şi-a găsit posibilităţi de întrupare. Cînd, acum un an, se dăduse tot aşa de pripit un ordin prin care li se interzicea legionarilor zidirea de biserici, legionarii au răspuns construind de zece ori mai multe biserici. Taberele sunt întrupare din mistica legionară. Iată mersul lor în funcţiune de timp: 1, 1, 4, 10, 50+500. Se pripeşte acela ce crede că după 500 vine iarăş zero. Din contra, totul ne permite să credem că după sute e loc pentru mii şi zeci de mii. Nu credem deci, că s'ar găsi un guvern atît de inconştient, să creadă serios în desfiinţarea taberelor legionare. Legionarii dimpotrivă vor sprijini cît le va sta în putinţă orice activitate folositoare ţării, a oricui. Dacă toate partidele din opoziţie ar face în raport cu cantitatea lor cel puţin jumătate din ceea ce fac şantierele legionare, în cîţiva ani de zile am ajunge printre ţările din fruntea Europei. Guvernul ar rămînea să sprijinească numai această operă, şi ar avea posibilităţi largi de-a se ocupa cu chestiunile generale: înarmare etc. Intr'o singură comună, Igeşti din judeţul Storojineţ, 20 de legionari au fost în stare să facă în vara aceasta un pod peste un părîu, o casă unei văduve sărace şi 24000 de cărămizi

www.dacoromanica.ro

pentru şcoală, fără nici un ajutor dela nimeni şi cu toată lumea împotrivă. Ce va fi în stare să facă poporul romîn întreg, cînd va fi liber în ţara lui? Făcînd bilanţul anului 1936, în timp ce legionarii au construit lucruri durabile şi folositoare, partidele politice dela naţional-ţărănişti pînă la naţional creştini, au ţinut întruniri, au spart geamuri şi capete, au protestat împotriva guvernului şi-au cerut puterea. Dar cu ce s'a ales ţara? O singură cruce ridicată pe un deal de 3 legionari face mai mult decît toate întrunirile politicianilor, cu zeci de mii de oameni.

Pînă astăzi problema taberelor rămîne strict legionară. Admiţînd prin absurd că vre-un partid politic dela noi ar reuşi să înfiinţeze tabere bune, în acestea vor lua fiinţă şi germenii de distrugere a partidului. Munca cinstită pentru ţară, ordinea şi disciplina, ca şi erarhizarea naturală ce rezultă din tabere ar însemna moartea politicianismului. De aci şi aversiunea politicianilor pentru taberele de muncă, pe care le numesc: „focare de anarhizare a ţării", „şcoli ale asasinatului", „întreţinnte de Hitler", ş. a. m. d. Fără a intra în polemici cu politicianii, vom căuta să continuăm studiul început acum un an. Vom descrie, pe această linie, tabăra dela Carmen-Sylva, cea mai importantă din acest an.

* * *

Tabăra Carmen-Sylva e situată pe malul Mării Negre, la marginea staţiunii maritime cu acelaş nume, către satul Tuzla. Anul trecut cînd au început lucrările străjuiau aci o serie de prăpăstii între cari se'ndosea numai coliba unui pescar. Astăzi prin munca de doi ani a legionarilor, locul acesta e cel mai vizitat şi mai frumos din Carmen-Sylva.

Un mănunchi de drumuri părăsind ultimile vile ale staţiunii se îndreaptă spre tabără. Aci Jandarmeria şi-a instalnt un lagăr, spre a fi de folos legionarilor. Pe ţărm, o scurtă lămurire spune cu litere verzi. *„Aci a fost prăpastie"*. O şosea şerpuieşte pe rîpă, şi cîteva terase proaspete îi menţin tăria. Incepi a înţelege. Numai la 200 metri, de sub coastă, un steag se desface în bătaia vîntului. Continui pe mal într'acolo şi toate drumurile se revarsă într'o alee străjuită de duzi tineri, şi pietruită cu nisip de mare. Numele ei e „Bulevardul Romînul de Mîne". Te întîmpină o tăbliţă pe care ceteşti:

Fără Suedeji
Fără comisioane
Fără împrumuturi
Numai cu dragoste de ţară şi cu credinţă în viitorul ei.

www.dacoromanica.ro

Ridici ochii şi tabăra întreagă ţi-i înainte. Trecătorul aşteaptă un moment şi se lasă răpit de frumuseţe, rătăcindu-şi privirile în furnicarul de oameni, de terase de corturi şi cărări, pînă şi verdele nesfîrşit cu singurite corăbii i se pare că-l vede aci pentru prima dată.

Dară să coborîm cu Romînul de Mîne în tabără. Ajungem într'o *piaţă* acoperită cu un covor de nisip. Aci se dă raportul, se ţin şedinţele de educaţie şi au loc serbările legionare.

Şeful taberei e însuşi Căpitanul. Pe malul mării, cu întrarea către nesfîrşitul apelor e *coliba Căpitanului*, zidită din piatră de mare ca şi-o serie întreagă de colibe răsfirate prin tabără. La întrare stă veşnic un *planton*. In colibă sunt numai lucruri simple: două paturi, o masă, cîteva scaune, cărţi, ziare. În faţa colibei un zid de piatră străjueşte marea. Un drum proaspăt coboară de aci pînă pe plaje. La trei paşi dela coliba Căpitanului în acelaş stil o colibă: „Vila Nicadorii". Apoi continuă în linie corturile „*Statului Major*". Incepînd cu „*Corpul de Gardă*". Lîngă „Corpul de Gardă", s'a pus un portativ pentru „Obiecte găsite", (scris în mai multe limbi) şi o „*tablă a anunţurilor*", pentru legionari. Oricine întră în tabără trece pe la Corpul de Gardă unde i se face „întrarea". Asemenea la plecare legionarii semnează cartea taberei şi se anunţă pentru „eşire". Cuiburile mai importante şi-au însemnat aci corturile lor: Vila Axa, Vila Drubeta etc. Pe aceeaş terasă continuă corturile legionarelor. Terasa a doua e ocupată de „*Corpul legionar*". Mai multe şiruri de scări de piatră fac legătura între terase. Duzi şi salcîmi s'au răsădit astprimăvară printre colibe şi corturi. Două colibe sunt rezervate *Bufetului*. Colibele sunt aşezate aci pe un arc de curbă în centrul căreia mesele umplu o imensă *sufragerie în aer liber*. Pe alocurea stau presărate bucăţi de piatră înţepenite pe picioare de lemn, sunt cele mai frumoase mese de aci. Pe acelaş arc de curbă e imediat *butoiul de apă*. Apa se aduce dela Tuzla cu sacaua şi nu e dintre cele mai gustoase. Urmează *Debitul şi librăria*. Aci se vînd diferite broşuri şi ilustrate legionare. Ceva mai jos *bucătăria* şi *magazile*. Aci se împarte masa legionarilor. Gropi săpate pentru ceaunele de mămăligă şi fierturi. Ieşi din acest arc de curbă într'o parte. O tăbliţă te lămureşte: „*Frăţiile de cruce*". Aci au fost găzduiţi *copiii*. La marginea taberei e *infirmeria*, urmează *tîrla oilor* şi nişte *şoproane* pentru *căruţe, cai, măgari* şi *porci*. In capătul celalt al taberei spre Carmen-Sylva e *coliba pescarilor*. Un grup de pescari

www.dacoromanica.ro

au venit dela Sulina patru zile şi patru nopţi cu bărcile. Cîteva *bărci* ale taberei stau ancorate în faţa colibei pescarilor, cu chip şi numire romînească: „dor de ducă", „Nicadorii". Priveşte acum ţărmul înalt. Intreaga tabără e străjuită de o ghirlandă de *terase* brodate pe fond roşu de pămînt cu scoici de mare. In tabără toate decurg în ordine ostăşească.

Programul unei zile:

Ora $5^1/_2$ deşteptarea

Ora 6 raportul, educaţie fizică, judecarea situaţiei şi împărţirea pe echipe de lucru. Echipele sub comanda unui şef pleacă apoi la lucru cîntînd.

Ora 9 pauză, dejunul.

Ora $9^1/_2$ lucru pînă la orele 13, întrerupt de pauze scurte în care se fac cîntece şi băi în mare.

Ora 13 raport, cetirea ordinelor de zi, masa, apoi repaus pînă la 16.

Ora $16^1/_2$ raport, continuarea lucrului.

Ora 20 încetarea lucrului, urmează raportul de seară, rugăciunea, cîntece, imnul legionarilor căzuţi şi cina. După cină culcarea.

In fiecare zi căpitanul numeşte un *ofiţer de serviciu* care e distins cu un brîu în trei colori în diagonală. El preia la raportul dela ora 13 în faţa frontului, dela ofiţerul anterior toate agendele taberei şi dă raportul căpitanului. Ofiţerul de zi e ales din Statul major, i se dă un *adjutant* din Corpul legionar de preferinţă meseriaş, cioban, ţăran sau muncitor.

Meniul unei zile:

Dejun, pîne cu brînză.

Prînz, borş cu fasole şi mămăligă.

Cina, fasole cu mămăligă. Carne se dă numai de două ori pe săptămînă.

Membrii taberei. In tabără au lucrat Romîni din toate clasele sociale şi din toate regiunile ţării. Mulţi dintre ei au venit pe jos, în echipe, cîntînd, dela mari depărtări. Iată o *statistică a taberei după profesiuni:* Intre 1 Iulie — 30 August 1936 au trecut prin tabără:

170 studenţi
65 absolvenţi de şcoli superioare şi facultăţi
59 funcţionari
cîte 3 farmacişti
cantori bisericeşti
cismari
strungari
cîte 2 dentişti

www.dacoromanica.ro

2 laboranți
56 țărani
38 elevi
33 absolvenți de liceu și școli infer.
33 avocați
32 învățători
18 profesori
16 comercianți
9 croitori
9 meseriași
7 ingineri
6 muncitori
5 mecanici
5 tîmplari
cîte 4 ziariști
scritori
ajustori mecanici
preoți
ciasornicari
zidari
conductori tehnici
cazangii
piloți
cîte 1 conferențiar univ.
asistent universitar
arhitect
sculptor
pictor
bucătar
frizer
șofeur
tapițer
tipograf
vulcanizator
rafinator
coșar
gardian

Urmează 8 liber profesioniști, iar un rest de 71 au cerut să li se treacă numai numele în registre. Foarte multă lume a ținut să lucreze în tabără cerînd să rămîie complect acoperiți. In tabără au trecut și mulți străini, germani, poloni, cehi și iugoslavi, cu titlul de *musafiri* (toți aceștia nu sunt luați în considerare în toate datele pe care le dăm aci). In tabără nu există altă erarhizare decît cea legionară. Iată statistica membrilor taberei după erarhie în Legiune:

1 senator legionar
18 comandanți legionari
34 com-ajutori legionari
7 instructori legionari
293 legionari
238 membrii în partidul „Totul pentru Țară"
78 simpatizanți
39 F. d. C.
2 musafiri (trecuți în registru).

Femeile: După profesiuni:
30 profesiune casnică
26 studente și absolvente de școli superioare
12 eleve

www.dacoromanica.ro

1 coafeză
13 nu li s'a trecut profesiunea.

După ierarhie:

12 legionare
38 membre
32 simpatizante.

Copiii. Din prisosul taberei s'au putut întreține anul acesta 50 de copii de muncitori dela minele Petroșani și Șorecani. Aceștia au lucrat alături de legionari făcîndu-li-se și lor educație, fizică și spirituală. Ei au primit o îngrijire specială din toate punctele de vedere. La anul viitor Căpitanul speră să poată întreține sute de copii în tabără.

In *total* în aceste două luni au trecut prin tabară (încadrați) 710 bărbați, 82 femei și 50 de copii.

Aceștia au lucrat *11.000 de zile.* Socotind în medie numai cu 50 de lei pe zi, lucrul s'ar evolua la cel puțin 500.000 de lei (fără cheltueli de transport, etc.).

Intreținerea taberei. Tabăra Carmen Sylva a fost susținută prin patru surse de venit. Le trecem în revistă:

1. *Din agricultură.* Tabăra a cultivat 12 ha de pămînt și anume în următorul mod:

2 ha s'au sămănat 100 kg cartofi recoltîndu-se 6000 kg și 100 kg barpacică recoltîndu-se 1000 kg.
5 ha s'a sămănat grîu, recoltînd-se 5000 de kg.
2 ha s'a sămănat porumb; încă neculeș,
1 ha fasole.
2 ha pepeni, usturoi, mărar, bame, bostănei, pătlăgele roșii. Cîștigul ultimilor 3 ha a fost slab.

In plus anul acesta în Dobrogea, fiecare organizație a trebuit să cultive 1000 m² de pămînt în folosul taberei. S'au cultivat cca 30 de pogoane pe cari s'a sămănat legume și porumb.

Pentru anul viitor măsura aceasta dovedindu-se folositoare, Căpitanul a luat hotărîrea ca ea să fie extinsă pentru toată țara.

Pentru întreținerea taberelor la primăvară fiecare organizație legionară își va cultiva pămîntul ei.

2. *Din negoț.* Tabăra are un „bufet" și o „librărie și debit", care dau un venit de cca 1000 lei pe zi. La bufet hrana esențială, pînea laptele brînza, se servește pe prețul de cost. Serviciul fiind și el gratuit toate se pot vinde relativ cu mult mai eftin decît în Carmen Sylva. De pildă o friptură care în Carmen Sylva costă 30 de lei în tabără costă 12 lei. Din această cauză

www.dacoromanica.ro

vizitatorii consumă cu drag la bufetul taberei. Numărul vizitatorilor e foarte mare în special în sărbători, cînd se aranjează şi diferite serbări legionare. Incasările la bufet şi debit ajung zilnic la cca 9000 de lei, iar în sărbători trec de 20000.

3. *Din donaţii* tabăra numără pînă la 30 August peste 150 de donatori. Donaţiile sunt de două feluri, în bani şi în natură. Donaţii în natură se primesc în fiecare zi dela producătorii din Carmen-Sylva, constînd în special în legume şi alimente.

4. *Din gospodăria taberei şi mărunte.* Un cîştig relativ mic s'a scos din *pescuit.* Peştele s'a pregătit şi s'a pus în vînzare la bufet. Cu ajutorul copiilor s'au scos *scoici* din mare şi s'au vîndut cu 100 de lei sacul. In tabără s'au ţinut o scroafă cu purcei, două zeci de oi. cîţiva cai, doi măgari şi un măgăruş. Aceştia din urmă economisesc pe zi cca 250 de lei cît ar costa adusul apei cu sacaua, şi căratul alimentelor din oraş.

In total pînă la 25 August jurnalul taberei dă:

Cheltueli 464.646 lei
Venituri 518.921 lei

Nu putem da aci, cu toate că ar fi foarte interesant, mai pe larg modul cum s'au efectuat toate aceste operaţiuni. Dăm totuşi după jurnalul cassieriei oglinda unei zile. Am luat ziua de 16 August cînd în tabără are loc înmormîntarea legionarului Bulacu, răpit de valurile mării cu cîteva zile mai înainte.

Venituri		Cheltuli	
Cuibul „Negru-Vodă" Caraomer	700 lei	Bufetul	1718 lei
Păunescu, împr. restituit	50 „	Ghiaţă şi sifoane	597 „
D-l ing. Fotiade *donează*	1000 „	Struguri şi prune de 100 kg vin	880 „
I. Alexandrescu, com. Uzungi Orman	600 „	Bucătăria	1100 „
Olteanu I. Sibiu	2000 „	Tutungeria	247 „
P. Sorescu, croit. Bucur.	400 „	Plata oamenilor dela armean ptr. piatră	5250 „
Scărlătescu C., Prahova	1000 „	Făină	1336 „
Debitul	6724 „	Toma şi Brădeanu, împrumut	450 „
Bufetul	8550 „	Înmormîntarea	1411 „
Total	21.424 lei	Total	20.542 lei

Anul trecut tabăra a încheiat cu un surplus de 70.000 lei cu care s'a întemeiat cooperativa Legionară din Bucureşti. Anul acesta surplusul va trece de 50.000.

www.dacoromanica.ro

Cum am văzut, lucrul în tabără se efectuiază gratuit, materialele se obţin gratuit în cea mai mare parte, cheltueli suplimentare nu sunt şi totuşi în tabără s'a cheltuit în două luni aproape $^1/_2$ de milion. (Îşi poate închipui acum oricine, cît ar costa o tabără obligatorie să zicem, de unde fiecare înloc să puie ar rîvni să iee. Lagărele guvernului vor costa sute de milioane numai la materiale, procurate prin metoda bine cunoscută politicianistă. In aceste timpuri grele cînd guvernul „are grijă" de armată, de funcţionari, etc, ne vine a crede mai degrabă că se vor înfiinţa lagăre obligatorii dar numai cu titlu de „experienţă", dacă partidul liberal va mai ajunge asemenea zile).

Serbări şi manifestaţii. In fiecare Duminică au loc în tabără serbări. Se fac demonstraţii de muncă, întreceri, lupte, dansuri naţionale, cîntece. Anul acesta s'au serbat în tabără un botez şi o nuntă legionară. Tot în tabără preotul a oficiat serviciul pentru înmormîntarea unui legionar.

Făcînd acum o privire generală numai din această descriere sumară asupra taberei, ea ne apare ca *un stat în mic.* Incepînd dela păstorit şi pescuit se face aci agricultură, comerţ, se zideşte, se munceşte, se cresc suflete şi trupuri tari, se selecţionează şi se erarhizează valorile şi, totul într'o încadrare precisă, ostăşească. Aci trăesc toate clasele sociale şi toate vîrstele în înţelegere. Muncitorul alături de profesorul universitar şi bătrînul de 60 de ani alături de copilul de 10 ani. Toţi se simt tineri şi legionari, toţi lucrează şi ard în soare. Tabăra e o cetate ideală, unde nu există antagonism între generaţii şi între clasele sociale. Tabăra e cea mai bună şcoală în care creşte şi a crescut numai în cîţiva ani de zile, cu puteri nebănuite încă, romînismul.

La sfîrşit tabăra e o imensă mănăstire în aer liber, în care se roagă legionarii pentru întregul neam. In fiecare seară cu braţele întinse şi cu ochii spintecînd nesfîrşitul de răsărit al mării, cîntă imnul legionarilor căzuţi şi aşteaptă ordinele Căpitanului şi ordinul lui Dumnezeu. De acolo de sus Arhanghelul le trimite puteri de arhangheli.

George Macrin.

www.dacoromanica.ro

Cazul Weininger

Vom arăta într'un exemplu extrem de instructiv, cum chiar un ovreu „obiectiv“ nu este în stare să se emancipeze de substanţa sa rasială.

Un capitol special al cărţii cunoscute a ovreului Weininger, apărută în 1903 la Viena, „Sex şi caracter“ (Geschlecht und Charakter) se ocupă cu chestiunea evreiască. Vom schiţa mai jos liniile generale ale acestui capitol, care, pare-se, a fost prea puţin remarcat cu tot interesul lui covîrşitor.

Comunism şi Ovreism. „Ovreiul e comunist născut“ (424). E curios, cît de mult Ovreii preferă averea mobiliară, chiar astăzi, cînd au facultatea să dobîndească imobile. E curios, cum, cu toată năzuinţa lor spre cîştig, nu rîvnesc proprietatea în forma ei substanţială, proprietatea funciară. Proprietatea e legată în mod indisolubil cu individualitatea. E natural, că Ovreii devin comunişti în bande. Comunismul ca tendinţă spre comunitate trebue să-l deosebim întotdeauna de socialism, ca năzuinţă spre cooperare socială şi spre recunoaşterea omenirii în fiecare membru al ei. Socialismul e aric (Owen, Carlyle, Fichte), comunismul ovreiesc (Marx)“. „Şi rusesc. Ruşii însă sunt, într'un mod foarte semnificativ, foarte puţin sociabili, şi au, dintre toate popoarele europene, cea mai puţină pricepere pentru Stat“. (scris în 1903! aut.)

„Socialdemocraţia modernă s'a îndepărtat atît de mult în ideologia ei de socialismul creştin, prerafaelitic, fiindcă Ovreii joacă în cadrele ei un rol atît de considerabil. Cu toate formele ei socializante, mişcarea muncitorească marxistă n'are nici o legătură cu ideea statală; şi asta trebue explicat desigur prin nepriceperea totală a Ovreilor pentru ideea de Stat (417) „Ovreiul e un ştergător de graniţe“ (Grenzverwischer) kat' exochen“ (424).

Ireligiositate şi materialism. „Ovreiul absolut n'are suflet; căci, divinul intrinsec al omului e sufletul lui. Dar Ovreiul nu ştie nimic despre divinul în om... Iehova e un idol abstract, faţă de care el simte teama sclavului. Vechiului Testament îi lipseşte credinţa în nemurire. Cine n'are suflet, n'are trebuinţa nemuririi (427).

„Ovreiul n'are nici un fel de mistică, în afară de o superstiţie deşartă, o magie interpretativă, numită Cabala. Monoteismul ovreiesc n'are nimic comun cu credinţa adevărată în Dumne-

www.dacoromanica.ro

zeu. El este chiar negaţiunea ei, „serviciul anal“ al adevăratului serviciu al principiului bun. Homonimitatea Dumnezeului ovreiesc şi creştin este cea mai răutăcioasă batjocorire al acestuia din urmă. Nu e vorba de o religie raţională; cel mult de o credinţă băbească, izvorîtă din frică murdară (427). „Robul ortodox al lui Iehova devine uşor şi repede materialist şi liber-cugetător“... fiindcă mentalitatea sclavului se transformă în „antipodul ei constant, în obrăznicie“. „Amîndouă sunt faze identice ale uneia şi aceleiaş mentalităţi în acelaş individ“ (427).

„Materialismul şi ovreimea sunt lucruri identice... Ovreiul n'are nici o sfială în faţa tainelor, fiindcă nu le simte nicăieri“ (428). „Năzuinţa lui este, să vadă lumea cît se poate de banal şi ordinar, nu cumva ca să asigure dreptul etern al veşnicului obscur ci, dimpotrivă, ca să resimtă o banalitate (öde Selbstverständlichkeit) deşartă a universului, şi să elimine din cale obiectivele ce tulbură mişcarea liberă de acţiune spirituală“ (428).

„Ovreismul în sensul cel mai larg e tendinţa ştiinţifică, pentru care ştiinţa e un mijloc de eliminare a transcendentului“ (428). „Nu este o întîmplare, că chimia modernă este acaparată de Ovrei într'o măsură tot atît de considerabilă ca odinioară de Arabii consîngeni. Contopirea cu materia, trebuinţa de a materializa totul, presupune lipsa unui Eu inteligibil, e deci esenţialmente ovreiască“ (428). „Tendinţa pur chimică a medicinei — e ovreiască“ (429).

„Un plasmodiu parazitar“. „Ovreii nu trăesc... ca individualităţi libere, ca Arienii. In mod involuntar ni-i închipuim pe Arieni ca un grup de indivizi distincţi, pe Ovrei ca un plasmodiu, întins asupra unei suprafeţe mari“ (422). „Ovreii n'au sentiment înrădăcinat şi original“ (463). „Ei nu sunt nimic, şi deaceea ei pot să devie totul“. „Ovreiul... se adaptează condiţiunilor şi necesităţilor oricărui mediu şi oricărei rase; ca şi parazitul, care în orice mediu găzduitor devine o altă fiinţă şi se transformă atît de mult încît crezi că ai în faţă un animal nou, pe cînd în realitate a rămas întotdeauna acelaş. El se asimilează tuturora, şi astfel asimilează toate; şi nu el e subjugat de altul, ci invers, el îşi subjugă pe altul“. „Epoca noastră modernă arată ovreimea pe înălţimea ei cea mai ridicată la care a ajuns dela zilele lui Irod. Spiritul modernităţii e ovreiesc oriunde îl contemplăm“ (451).

Aroganţa ovreiască. „Ceeace se numeşte aroganţă ovreiască... se explică prin lipsa conştiinţei unui Eu, şi prin do-

www.dacoromanica.ro

rința violentă de potențiere a valorii personale prin înjosirea aproapelui; căci ovreiul adevărat... n'are Eu, și deci nici o valoare individuală. De unde, cu toată incomensurabilitatea cu aristocraticul, pofta lui femeiască de titluri, și parvenitismul său, al cărui obiect poate să fie loja în teatru, oaspeți creștini sau chiar cunoștințele lui științifice" (418).

Constanța caracterului rasial ovreiesc. „Nu e adevărat... că mentalitatea de sclav a Ovreiului a fost crescută abia de Arieni... e inadmisibil să vorbești de modificări în interiorul omului survenite prin influențe exterioare în decursul generațiilor, fără ca să se fi ivit în interiorul omului un ceva ce ar fi sprijinit aceste influențe exterioare. Încă nu e dovedit, dacă există o moștenire a însușirilor achiziționate. Mai sigur decît la toate celelalte ființe, la om caracterul individului și al rasei rămîne constant. Numai superficialitatea cea mai abjectă ar putea să creadă, că mediul formează omul... Cum am putea să credem în confecționarea istorică a Ovreiului, dacă știm, că vechiul testament povestește, cu satisfacție vădită, cum Iacov, Patriarcul, minte pe tatăl său muribund Isac, cum minte pe fratele său Esau și înșeală pe socrul său Laban" (421).

Weininger contra Weininger. Cu toate aceste noțiuni parțiale juste și importante, Weininger trebue însă să naufragieze în mod fatal cînd încearcă definiția ovreimii în totalitatea ei. Și asta din motive cari nu sunt inteligibile decît din punct de vedere rasist.

„Ovreimea", declară Weininger, „nu este o rasă, nici un popor, nici o confesiune legal recunoscută... Ovreimea este o tendință spirituală, o constituție psihică, care e o posibilitate pentru toți oamenii, și care în ovreimea istorică și-a găsit numai realizarea ei cea mai grandioasă". Cu toate că trebue să recunoască, că „oamenii eminenți erau aproape întotdeauna antisemiți (Tacit, Pascal, Voltaire, Herder, Goethe, Kant, Jean Paul, Schopenhauer, Grillparzer, Wagner)", trece totuși la o diversinne talmudistică: „In genere adevărații Arieni nu sunt antisemiți, pe cînd în antisemitul agresiv se ivesc anumite însușiri ovreești" (413). „Există Arieni cari sunt mai ovrei, decît mulți Ovrei, și există într'adevăr Ovrei, mai mult arieni decît anumiți Arieni" (414). „Cei mai adevărați Arieni... nu sunt antisemiți... antisemiții cei mai radicali îi găsim între Ovrei" (413).

Cuvinte remarcabile. Acelaș Weininger care afirmă lămurit constanța rasială a Ovreilor (421) definește ovreimea nu ca o rasă, ci ca o tendință spirituală. Pseudoantisemitismul lui arată că „noul animal" totuși a rămas „acelaș" (437). Weininger se arată și el ca un „ștergător de granițe" kat'exochen (424). Definind antisemitismul drept un fenomen specific ovreiesc, el apără instinctiv rasa sa față de consecințele posibile ale criticei sale pur raționale. Nu există o dovadă mai convingătoare pentru exactitatea diferenței raselor decît cazul Weininger.

Alexandru Randa.

www.dacoromanica.ro

REVISTA CĂRȚILOR.

Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru Legionari.* Vol. I, Editura „Totul pentru Țară", Sibiu 1936, 482 pg. Lei 150. „In acest volum, zice autorul, este scrisă povestea tinereții mele, dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gîndurile, faptele și greșelile ei". E mai mult, zicem noi; e descrierea documentată a unei mișcări politice izvorîtă din gîndul, credința și fapta autorului. Din bogăția gîndurilor și faptelor înșirate în această carte se desprinde limpede figura celui ce astăzi este Căpitanul legionarilor și nădejdea celor ce cred cu tărie în viitorul neamului romînesc. El e în primul rînd om de acțiune, nu teoretician speculativ. Deaceea îi place să istorisească evenimentele politice așa cum s'au desfășurat, să le explice din caracterul oamenilor, și, pe urmă, să arate cum din aceste evenimente a scos directive pentru acțiune. Cînd L. A. N. C. se destramă, autorul își pune întrebarea: cari au fost cauzele adevărate ale acestei situații? Răspunde: Lipsurile conducătorului, greșelile lui; și arată apoi cum trebue să fie conducătorul: „Un conducător trebue să facă necontenit școală, în sensul vederilor lui, cu toți luptătorii din jur, pentru ca să asigure *unitatea de gîndire* a blocului respectiv. Să elaboreze un plan de luptă. Să dea directive în materie de acțiune. Să fie un permanent slujitor al *unității mișcării,* încercînd cu dragostea lui, cu chemările lui, cu observațiile, cu pedepsele să netezească neînțelegerile și nepotrivirile inerente oricărei organizații. Să fie un neîncetat îndemn către toți la îndeplinirea datoriei lor. Să procedeze cu dreptate, respectînd normele de conducere pe cari și le-a impus și în baza cărora și-a adunat oamenii" (pg. 284). Iată aci formularea scurtă și lămurită a principiilor sale de conducere, pe cari autorul le expusese mai pe larg, la pg. 260—263 subt titlul „Critica conducătorului". Găsim astfel de popasuri teoretice, de reflexiuni scurte așa cum rezultă din situații concrete în fața cărora e pus omul de acțiune și mai ales conducătorul unei mișcări politice. Un astfel de prilej pentru enunțarea principiilor fundamentale ale acțiunii sale se ivește prin intrarea sa în parlament. Pe cîteva pagini (409—427) autorul concentrează toată teoria sa politică, dînd problemelor o formulare clară și pe înțelesul tuturora. După o scurtă întroducere: *In Parlament,* urmează: *Cîteva observațiuni asupra democrației; Electiune, selecțiune și ereditate; Individ, colectivitate națională, națiune; Neamul; Țelul final al Neamului; Monarhia și legea Monarhiei.* „Voiesc ca în paginile ce urmează să fac cîteva însemnări trase din experiența zilnică în așa fel încît să poată fi înțelese de orice legionar tînăr sau muncitor". Intr'adevăr autorul a reușit să dea în aceste rînduri toată sociologia de care are nevoie omul de acțiune.

Dar nu în aceste reflexiuni și teorii stă marea valoare a cărții. Ele atrag atenția celor ce *caută* într'o carte de felul acesta teorie. *Pentru legionari,* cărora li se adresează în primul rînd autorul, desfășurarea dramatică a evenimentelor, lupta și zbuciumul, izbînzile

www.dacoromanica.ro

şi înfrîngerile prezintă interesul principal. Şi trebue să mărturisim fără laudă deşartă: Căpitanul ştie să istorisească. E o carte scrisă de un om tînăr, însufleţit pentru fapte mari şi vitejeşti, neînfricat în faţa primejdiei, gata de jertfă, camarad bun şi credincios, străin de orice patimă josnică, trăind numai pentru un sfînt ideal, pentru o credinţă. E o carte scrisă de un om tînăr pentru tineretul care se pregăteşte pentru luptă în slujba Neamului şi a Ţării. Această carte va atrage toate sufletele tinere şi toate sufletele cari n'au fost ucise încă cu desăvîrşire de otrava politicianismului în cetatea sfîntă a Romînismului clădită şi întărită de gîndul şi fapta Căpitanului.

Traian Brăileanu.

Radu Gyr. *Femeia în eroismul spiritual, moral şi naţional.* Bucureşti 1936, editura „Cetăţuia Legionară", 48 de pagini, 15 lei. Pentru început se discută asupra generaţiei tinere şi momentului istoric. Între generaţia ce pleacă sigilată de parazitism şi „generaţia tînără", răscolită de Căpitan, organizată şi gata de marş eroic şi creator, s'a deschis prăpastie. Pentru biruinţa generaţiei tinere femeii i se cuvine loc de frunte. E vorba de femeia acestei generaţii, de femeia legionară. Poetul Radu Gyr crede în aderenţa feminină la idealul şi caracterele generaţiei tinere. Făcînd o privire generală în Istoria Universală şi a neamului, în literatură, se trece în revistă „Tipul ideal al suavităţii feminine", „tipul femenin reprezentativ în eroismul spiritual-creştin", „femeia în eroismul moral", „în eroismul demnităţii şi onoarei feminine" „în eroismul naţional", pentru a ajunge la misiunea eroică, etică şi socială, spiritual-creştină şi eroic-naţională a femeii, şi pentru a încheia astfel: „Prin misiunile ei ca mamă, soţie, camaradă, factor educativ creştin, moral şi social, precum şi ca element dinamic în stimularea elanului spiritual-naţional, femeia devine o sinteză de: creştinătate, devotament, credinţă, abnegaţie, eroism şi sacrificiu". Broşura lui Radu Gyr e un imn închinat femeii, aşa cum o visează el, femeii legionare. Prin muzica de cuvinte cu adevărat romînească prin avîntul intuitiv şi totuşi printr'o foarte largă informaţie, studiul constitue un mare început al legionarismului în această direcţie.

George Macrin.

Dimitrie Bucevschi, *Amintiri din anul Unirii*, Cernăuţi, 1936. In ziua de 15—28 Noemvrie 1918 Consiliul Naţional al Romînilor din Bucovina a votat „Unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare pînă la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu Regatul Romîniei". Totatunci s'a hotărît ca Actul Unirii să fie prezentat M. S. Regelui Romîniei de către o delegaţie formată din reprezentanţii tuturor claselor sociale. In această delegaţie a fost ales şi autorul broşurii de faţă, care istoriseşte cum a fost primită delegaţia la Iaşi, cum a plecat apoi la Bucureşti luînd parte la întoarcerea triumfală a Familiei Regale şi a autorităţilor în Capitala Ţării. Autorul ne face să retrăim acele clipe cari înseamnă pentru

www.dacoromanica.ro

noi toţi început de viaţă nouă, liberă şi luminoasă. Autorul încheie: „Dintre cei ce-au prezidat şi au activat la actele măreţe de pregătire şi înfăptuire a Unirii, cei mai mulţi au trecut în rîndurile dispăruţilor. Fie ca exemplul lăsat de măreţia faptelor şi de sufletele lor, de vajnici luptători pe tărîmul naţionalist romîn, să fie îndreptarul celor ce au menirea să ducă steagul romînesc mai departe spre mărirea şi afirmarea neamului romînesc deapururi".

Cartea noastră. Alcătuită şi redactată de un comitet; editată de soc. culturală „Cartea noastră", sub preşedinţia d-lui *Emanoil Catelly*, prefectul judeţului Bălţi, 1936. „Cuvîntul înainte" al d-lui Catelly ne lămureşte asupra scopului urmărit cu publicarea acestei „enciclopedii săteşti", care cuprinde cunoştinţe elementare de religie, istorie, geografie, limba şi literatura neamului, sfaturi practice de agricultură, pomicultură, viticultură, apicultură, creşterea vitelor, etc., scrise pe înţelesul tuturor. Se vor tipări în fiecare an cîte 5.000 ex. cari se vor împărţi ca premii şcolarilor ce vor termina cursul primar, „aşa că, în puţin timp, prin acest sistem, vom ajunge să introducem în casa fiecărui locuitor o carte folositoare". Intelectualii grupaţi în societatea „Cartea noastră" s'au gîndit mai întîiu la judeţul Bălţi şi la Basarabia. Nădăjduim însă că această carte se va răspîndi în toate satele de pe întreg cuprinsul Ţării noastre. Cartea are 940 pag. text, numeroase ilustraţii, e legată trainic şi tipărită citeţ pe hîrtie bună. Înşirăm numele membrilor din comitet cari au redactat şi alcătuit cartea, căci ei merită toate laudele: *Emanoil Catelly*, prefectul judeţului Bălţi; *Jacob Cocervă*, fost prefect; profesorii: *Marc Văluţă*, *Petru Stati*, *Gheorghe Cîrţu*, *Mihai Horn*; ingineri agronomi: *Mihail Gubencu*, *Gheorghe Vasilache*, *Alexandru Liubomudrov*, *Th. Cernetchi*; *Dr. Victorin Gheţeul*, medic de circ.; *Gheorghe Arghiropol*, secretarul episcopiei; *Gluhovschi*, medic veterinar; *Alex. Cîlcîi*, agronom pomicultor; institutorii: *Gh. R. Rucăreanu* şi *Petre Th. Iftimescu*; *Locot. Jitariu Anton*, ofiţer de Stat major; *Gheorghe Niculescu*, secretarul comitetului; planşele şi desenurile executate de *Vsevolod Dembschi*.

Maior Constantin Atanasiu. *Psihotehnica în armatele străine.* Bucureşti 1936, 26 pg. — *Raţionalizarea în armată*, Bucureşti 1936, 16 pg. Pe autor îl preocupă problema raţionalizării în general şi aplicarea principiului raţionalizării în armată în deosebi. Organizare, în orice domeniu de activitate, fără raţionalizare nu e cu putinţă. Aşa şi în organizarea armatei moderne, năzuinţele conducătorilor trebue să fie îndreptate spre o raţionalizare şi specializare cît mai înaintată. In acest scop va trebui să se ţină seama de selecţiunea oamenilor după aptitudini. De aci nevoia de aplicaţiuni psihotehnice în armată. Autorul arată în prima broşură rolul ce se atribue psihotehnicei în armatele străine precum şi rezultatele ce s'au dobîndit şi faţă de cari „nu putem rămîne indiferenţi şi deci se impune să studiem această chestiune şi pentru armata noastră". In broşura a doua, autorul schiţează planul de orientare pentru *raţionalizarea în armată*. „Intrebuinţarea oamenilor după aptitudini, zice

www.dacoromanica.ro

autorul, perfecţionarea metodelor de instrucţie şi evitarea oricăror risipe de energie, timp şi personal, mai ales, în scopuri ce nu sunt în legătură cu războiul, sunt probleme ce trebuesc rezolvate pe baze ştiinţifice spre a obţinea o armată nu numai numeroasă, ci şi bine pregătită din punct de vedere profesional.... Cu cît un Stat este mai sărac în armament, cu atît el trebue să caute să-l suplinească prin pregătirea calitativă a oştirii sale. Inferioritatea numerică trebue compensată prin calitate".

Traian Brăileanu.

REVISTA REVISTELOR.

Iconar. An. II, No. 1, Sept. 1936, Cernăuţi, str. Dragoş-Vodă No. 9. „Iconarul" a intrat în al doilea an, fapt pe care-l înseamnă d-l *Liviu Rusu* într'un prim-articol „Un an nou pentru căpitan şi artă", în care lămureşte şi drumul revistei pentru viitor. D-l *G. Macrin* defineşte raportul între „Romînesc şi verde"; Romînul a îndrăgit coloarea verde, care e semnul bunătăţii, al tinereţii, al demnităţii şi cinstei; „legionarismul a îmbrăcat verdele în toate romîneştile lui înţelesuri". „Nicări, zice autorul, n'am găsit această desvăluire de asperităţi pe plan politic atît de precis oglindită în viziunile neamului ca la noi între verdele romînesc legionar şi roşul jidovesc comunist". „Biserica şi decadenţa morală a tineretului" e titlul unui articol în care d-l Barbu Sluşanschi critică aspru atitudinea reprezentanţilor Bisericii faţă de năzuinţele tineretului naţionalist. Două pagini de versuri, Cronici şi Însemnări (semnate de *M. Streinul).*

Ţara Şipenţului. An. I, No. 2, Sept. 1936. Red. şi Adm. Stăuceni, jud. Cernăuţi. Semnează studii şi articole: *Constantin Iacob* (Ministrul şcoalei, Dr. Angelescu), *L. Ţară* (Secolul unităţii naţionale), *Pompei Atanasiu* (Pe marginea şcoalei primare din Bucovina), *Erast Hostiuc* (Sate şi biserici din Bucovina de peste Prut), etc. La partea literară găsim poeţi cunoscuţi: *Mircea Streinul, Teofil Lianu, G. Drumur.* Note mărunte. Cărţi şi reviste.

Revista de pedagogie. Director *C. Narly*, An. VI, Caetul III. Cernăuţi, str. Spiru Haret 2. La studii. un capitol din pedagogia generală: „Despre mijloacele educaţiei în general" de d-l *C. Narly*, care semnează, la rubrica „Politica şcolară", şi un interesant şi temeinic studiu cu titlul „Două probleme actuale" şi anume *Autonomia universitară* şi *Examenul de bacalaureat.* Nu putem decît să atragem atenţia profesorilor precum şi a autorităţilor şcolare asupra expunerilor d-lui Narly. S'a scris mult şi multe cu privire la aceste probleme, dar nu credem că s'a scris ceva mai bun. Acest număr mai cuprinde şi alte studii şi articole precum şi numeroase recenzii şi dări de seamă. Pentru partea largă ce se face „Isemnărilor sociologice" ne exprimăm mulţumiri călduroase.

Revue Internationale de Sociologie. Director *Èmile Lasbax.* An. 44, No. VII—VIII (lulie—August 1936). Articole: *Arnost Blaha,* Problema intelectualului; *Roger Bastide,* Învăţămîntul sociologiei în Franţa. La Note şi Discuţiuni, o amplă dare de seamă

www.dacoromanica.ro

a d-lui *Gaston Richard* asupra Arhivei pentru ştiinţa şi reforma socială a d-lui D. Gusti. Tot d-l *Gaston Richard* publică dări de seamă asupra „Istoriei pedagogiei“ de *C. Narly,* asupra *Revistei de pedagogie* precum şi asupra *Insemnărilor sociologice,* dînd atenţie şi studiului „Sociologia lui T. G. Masdryk“ de Tr. Brăileanu.

D-l Gaston Richard, a cărui concepţie sociologică a ieşit biruitoare faţă de şcoala lui Durkheim, urmăreşte cu mare interes mişcarea sociologică şi pedagogică dela noi contribuind astfel, şi în aceste domenii, la strîngerea legăturilor între intelectualitatea franceză şi cea romînească. Pentru această năzuinţă îi suntem adînc recunoscători.

Buletinul A. G. I. R. An. XVIII, No. 8 (August 1923) cuprinde o serie de comunicări pentru congresul din Octomvrie (ţinut la Iaşi), semnate de d-nii ing. *Andriescu-Cale, V. Cernat, D. A. Pastia,* dintre cari ni se pare de mare interes cea a d-lui Pastia privind „Datoria Statului pentru amenajarea căderilor de apă şi electrificarea Ţării“. O problemă actuală e tratată în articolul „Inginer şi Arhitect“, în care se preconizează înfiinţarea de redacţii regionale ale Buletinului.

N-rul 9 (Sept. 1936) continuă cu publicarea comunicărilor pentru congres: „Invăţămîntul industrial după noua lege din 1936 de ing. *Is. Mihăilescu,* „Invăţămîntul tehnic superior la Iaşi“ de Dr. ing. *Cezar Parteni Antoni şi Dr. Const. I. Andreescu,* „Combaterea secetei“ de ing. *St. Bărbulescu,* acelaş subiect ing. *Gh. Agapie,* „Problema locuinţei“ de ing. *St. Mihăescu,* „Situaţia telegrafiei în Romînia“ de ing *A. Avramescu,* „Rolul Statului în industrializare“ de Dr. ing. *I. Basgan,* „O monetă nouă cu importantă utilizare“ de ing. *N. Mihăilescu,* d-l ing. I. Andreescu-Cale: „Valorificarea Prutului şi Siretului pentru ridicarea Iaşilor şi a Moldovei“, „Cum trebueşte atacată problema sistematizării Iaşului“, „Amelio-rarea alimentării cu apă a oraşului Iaşi“. Am amintit aceste comunicări, toate temeinic studiate şi documentate, pentru a pune în lumină străduinţele inginerilor noştri de a munci pentru progresul ţării. Acest progres nu poate fi înfăptuit decît prin muncă organizată — ceea ce începe lumea să înţeleagă. Toată vorbăria politicianilor „reformatori“ nu preţueşte nimic în faţa *creării* reale în toate domeniile. Elaborările spiritului trebuesc traduse în forme materiale, spiritul trebue să devie trup pentru a-şi da roadele sale pentru *viaţă.* Dela filosofie duce drumul drept spre inginerie, cum drept este drumul dela gînd la faptă.

Orientări. An. V. No. 8—9 (Aug.-Sept. 1936). Directorul revistei d-l *C. R. Crişan* continuă tratatul său de pedagogie socială, dîndu-ne în acest număr un capitol despre „Armătura Educatorului“. Adînc, ca totdeauna, autorul pătrunde în miezul problemei „culturii“ pe care educatorul trebue să şi-o însuşească pentru a o putea transmite. Între acest studiu şi Recenziile şi Insemnările de la sfîrşit, versuri frumoase de diferiţi poeţi ((*N. Patraşcu, Radu Nour, Simion Creţu,*

www.dacoromanica.ro

Octav Sergeţiu, C. Ştefăniu) şi cîteva epigrame de *B. Baieră* şi *Al. Başturea.*

Făt-Frumos. Director *Leca Morariu.* An. XI, No. 4 (Iulie-Sept. 1936) Amintim din bogatul cuprins: *I. E. Torouţiu,* Data morţii lui Alex I. Cuza; *Artur Gorovei,* T. Ştefanelli (Amintiri); *Leca Morariu,* Sînziana şi Pepelea. Vitrina cărţii. Multe şi mărunte. Cronică.

Gînd Romînesc, Revistă de cultură editată de Astra. Cluj. An. IV, No. 8—9 (Aug.- Sept.) Pe noi ne interesează mai ales; *Ovidiu Comşa,* Biopolitica; *Victor Iancu,* Originalitatea în artă: *N. Săulescu,* Şcoala Ţărănească.

Pagini Literare. Turda. An. III, No. 9 (Sept.) Studiul „Cartea duhului romînesc" de *Grigore Popa* ne-a ţintuit atenţia. La *Cronici,* recenzii şi însemnări scrise bine.

* * *

Am însemnat mai sus numai revistele mai voluminoase şi mai reprezentative. Mărturisim însă, că adeseori găsim în gazete modeste cari ne vin în schimb articole şi studii cari ar merita să fie notate şi scoase din noianul ştirilor şi polemicilor gazetăreşti. Dar spaţiul nu ne îngăduie decît să dăm numele acestor gazete şi locul unde apar.

Libertatea, Dir. *Ioan Moţa.* Bucureşti I, Calea Victoriei 63. ■ **Glasul Strămoşesc,** Cluj, str. Baba Novac 1. Et. II. ■ **Ogorul,** Dir. *N. Trandafirescu-Nămăeşti,* Bucureşti, str. Brezoianu No. 3. ■ **Omul nou.** Brăila. ■ **Iubiţi Biserica.** Foaie de zidire sufletească pentru popor. Prim redactor Preot *Traian Lucanu,* Drăceni-Baia. ■ **Credinţa.** Revistă ilustrată de cultură religioasă şi naţională, Red. Prof. *N. Cotos,* Cernăuţi, str. Vladimir Repta No. 9. ■ **Chemarea Naţionalistă,** Dir. *Laur Preda,* Iaşi, str. Cuza Vodă 17, Et. II. ■ **Ideea Naţională.** Dir. *N. N. Manolescu.* Buzău, str. Nae Stănescu 49. ■ **Cuvîntul Satelor.** Directori: *Ioan Ciucurel* şi *Nicolae A. Roşu.* Lugoj şi Timişoara. ■ **Cruciada.** Dir. *Octav Stetin.* Bucureşti, str. Radu dela Afumaţi No. 16. ■ **Opinia Bucureşteană.** Dir. *Petre Bruteanu.* Bucureşti, str. Vasile Gherghel 9. ■ **Scînteia.** Revista elevilor dela liceul „Petru Maior" din Gherla, Jud. Someş. Director *Emil Precup.* ■ **Crainicul.** Organ de luptă naţionalistă şi creştină, Red. *Ioan G. Blebea.* Călăraşi, str. Vînători 107. An. I. No. 1 — îi dorim viaţă lungă.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro